

NAŠI VTISI S ČEŠKE

V nedeljo, 14. aprila, smo se že zgodaj zbrali na parkirišču nad šolo. Odpravili smo se na Erasmusovo izmenjavo v Brno, drugo največje mesto na Češkem. Do tja smo se vozili približno 10 ur.

V bližini hostla nas je pričakala naša gostiteljica in vodja Erasmusovega projekta »Navdih za zeleno Evropo 2«, gospa Helena Jedličková. Namestili smo se v hostlu Internesto, v samem središču Brna. Ko smo odložili prtljago, smo se odpravili na večerjo. Na poti do restavracije so me presenetile stavbe, ki so bile okrašene z raznimi oboki in vzorci, pozorni pa smo morali biti na tire tramvaja. Jedli smo v restavraciji Zlata ladja, ki ponuja predvsem tradicionalne češke jedi. Na voljo smo imeli dva menija: riž s peteršiljem in mesno rulado ter krušne štruklje s svinso pečenko v omaki s kisló smetano in ribezovo marmelado. Naročila sem solato, ki pa je bila prelita z omako iz medu in limone, a prav okusna.

Po večerji smo se sprehodili po Trgu svobode, ki ga obkrožajo čudovite stavbe. Občudovali smo kip ljubezni ter časovni stroj. Zelo nas je pritegnila starinska, siva stavba, z umetelno narejenimi okni ter oboki. Ob njej smo se tudi ustavili. Gospa Helena nam je povedala, da je tu nekdaj bivala kraljica. Ko ji je umrl mož, je dala narediti njegov kipec iz lipovega lesa ter nato živela z njim. Ob koncu dneva smo se v hostel vrnili utrujeni, a polni novih vtisov.

V ponedeljek smo se že zgodaj odpravili na partnersko šolo ZŠ Arménska. Tamkajšnji učenci so nam pripravili prísrčno dobrodošlico ter nam razkazali šolo. Pozneje smo imeli plavalno tekmo v šolskem bazenu. Bazen je krajši, verjetno 20-metrski, a zelo svetel. Po napeti tekmi smo zmagali Ukmarjevci.

Po kosilu smo se povzpeli na grad Špilberg. Okoli gradu se razteza prečudovit park, ki je bil v tem času še posebej cvetoč. Z gradu se je odpiral razgled na celo mesto, ki je veliko večje od Kopra. Preostanek dneva je minil v znamenju brnskih legend, zvečer smo namreč obiskali virtualni muzej Brnsko podzemlje. Sprehodili smo se po podzemnem hodniku in vstopili v številne kamnite dvorane, v katerih smo lahko prisluhnili zanimivim legendam.

V torek smo se prvič peljali s tramvajem. Na začetku mi ni bilo všeč, saj je za moj okus vozil prehitro, a sem se ga navadila. Ko smo prispeli do ZŠ Arménska, smo se s tamkajšnjimi učenci razdelili v skupine ter se igrali sobo pobega. Iskali smo kartončke, na katerih so bila vprašanja, ter nanje odgovarjali. Kdor je prvi rešil vse kartončke, je zmagal. Ta aktivnost se mi je zdela zelo zanimiva, ker smo se z učenci pogovarjali ter navezali stike.

Po kosilu na njihovi šoli smo se odpravili do Masarykove univerze v Brnu, na kateri je možno študirati predvsem naravoslovne predmete. Univerza je res ogromna. Najbolj mi je bila všeč knjižnica, ki je bila sodobna, ampak zelo mirna, z atriji, v katerih so rastle drevesa.

Pozneje smo se odpravili še v bližnji nakupovalni center. Kupili smo spominke in razglednice. Jaz sem zašla v knjigarno in ugotovila, da so češke knjigarne bolj založene od slovenskih, saj sem našla mnogo knjig, ki sem jih iskala že leta. Večerjo smo pojedli v študentskem kampusu in se nazaj odpravili s trolejbusom. Spet smo pohajali po mestu in se preko brnske tržnice povzpeli do katedrale Svetega Petra in Pavla, ki je bila veličastna.

je večino svojega življenja živel in deloval v Brnu. Tudi sam i smo iz različne zelenjave izolirali DNA, genski zapis, nato pa še iz svoje sline. Pozneje smo lahko opazovali rastline ali žuželke skozi mikroskop. Obisk Mendlovega muzeja je bila moja najljubša dejavnost na Češkem. Večerjali smo že zgodaj, saj smo nato odhiteli se pripravljat na obisk Prage.

V sredo so na šoli organizirali »olimpijske igre«. V telovadnici smo se pomerili v poligonu in tudi tokrat smo zmagali mi, Ukmarjevci.

Po kosilu smo se odpeljali do Mendlovega muzeja. Pričakala na s je vodička, s katero smo se odpravili v dvorano, kjer naj bi ustvarjal Gregor Mendel – znanstvenik, ki je postavil teorijo genetike. Mendel

V četrtek smo se ob zvoku Alyine pesmi *Dobro jutro življenje* zbudili že ob 5.30. Vsi smo komaj držali oči odprte, ko smo hodili do glavne železniške postaje. Tako zgodaj v Brnu ni bilo skoraj nikogar in na ulicah je bila tišina, ki jo je občasno zmotilo le škripanje koles.

Potovali smo z udobnim vlakom, na katerem so bile na zadnji strani sedežev pritrjene tablice. Dobili smo slušalke in lahko smo poslušali glasbo, iskali po spletu in celo igrali šah. Zabavno pa je bilo tudi samo gledati okolico in brati. Mislim, da vlak ostaja moje najljubše prevozno sredstvo.

Praga ... Najprej smo si ogledali Vaclavski trg. Na ulicah je bila takšna gneča, da smo se morali držati vsi skupaj, sicer bi nas tok drugih povlekel s sabo. S tramvajem smo se peljali do praškega gradu, kjer smo lahko opazovali menjavo straže. Bilo je res veliko ljudi, zato nisem mogla videti vsega, a tisto kar sem videla, je bilo res dobro izpeljano. Nato smo šli v grad, kjer smo se skupaj s češkimi učenci igrali igro, podobno torkovi. Grad je imel kamnita tla in stene, ob katerih so stale razne vitrine s kronami, meči, prti itd.

Obiskali smo še stolnico svetega Vida. Bila je še veliko večja od katedrale svetega Petra in Pavla in še lepše okrašena. Na stebrih so se proti nam stegovali kipci in za oboki so bile čudovite freske. Ko sem prišla

ven, sem bila brez besed. Peš smo se spustili po Karlovem

mostu čez Vltavo v staro mestno jedro Prage. Stavbe v Pragi so bile morda še lepše kot tiste v Brnu. Kljub temu, da smo se po mestu sprehajali dve uri in pol, smo se na koncu vsi strinjali, da bi, če bi želeli res začutiti Prago, v njej morali ostati več dni. Kljub temu smo si uspeli ogledati tržnico ter najstarejšo astronomsko uro, ki še deluje. Nato pa je bil že čas, da se z metrojem odpeljemo nazaj na železniško postajo, saj smo se morali vrniti v Brno. Praga, še pridem ...

Petek smo začeli mirno, spali smo lahko do 8.00 in po zajtrku pisali svoje dnevnike. Za kosilo smo šli nazaj do ZŠ Armenska, kjer smo se preizkusili v našem znanju češčine. Zatem sta nas dve učenki intervjuvali za njihovo šolsko glasilo. Poslovili smo se od čeških učencev in prvič sem pomislila, da bi bilo lepo ostati še nekaj dni. S prijateljico sva si obljubili, da si bova še naprej pisali. Še enkrat smo se sprehodili po Brnu in na enem izmed trgov opazili študente tamkajšnje igralske akademije, kako so izvajali predstavo.

Bili so vrhunski in prav neradi smo šli stran, a se je že temnilo. Tokrat smo večerjali v eni najbolj znanih pivnic, kjer pa so nam poleg pohanega zrezka in pečenega krompirčka postregli le vodo. Vseeno smo nazdravili Aneju, ki je prav tega dne praznoval rojstni dan. Zvečer smo pospravili sobe in si pripravili potovalke. Stekel je pogovor o našem bivanju na Češkem, izmenjali smo svoje vtise in poklepetali o doživetjih.

V soboto smo se poslovili od Brna, ki mi je v tem času že kar prirastlo k srcu. Vseeno pa je bilo po dolgi vožnji pravo olajšanje videti Koper in starše. Erasmusova izmenjava mi bo za vedno ostala v lepem spominu in upam, da se bom še kdaj vrnila na Češko ter ohranila stike z ljudmi, ki sem jih tam spoznala.

Klara Prelaz, 7. a

